Alighogy ezt kimondta, észrevette, hogy az egyik fatörzsön ajtó van, amely a fa belsejébe vezet. — Különös, — gondolta magában, — bár nem különösebb, mint akármi más, ami ma történt velem. — Evvel benyitott.

Egyszerre megint a hosszú folyosó tárult eléje a kis üvegasztalkával. — No, ez egyszer okosabb leszek! — mondta, avval lekapta az aranykulcsot és kinyitotta vele az ajtót, amelyik a kertbe vezetett. Azután evett egy kicsit a gombából, mert még volt belőle egy kis darab a zsebében. Amikor körülbelül egy láb magas volt, lement a szűk folyosón, és végre, végre bent volt a gyönyörű kertben, a széles virágágyak és hűs szökőkutak között.

NYOLCADIK FEJEZET.

A királyné krokettje.

A kert ajtajához közel nagy rózsafa állt, rajta fehér rózsák nyíltak, de három kertész szorgalmasan dolgozott, hogy vörösre mázolja őket. Alisz furcsállotta a dolgot és közelebb ment, hogy kihallgassa, mit beszélnek. Amint odaért, hallotta, hogy az egyik így szól: — Vigyázz Ötös, ne csöpögtesd rám a festéket!

— Nem tehetek róla, — morogta az Ötös, — a Hetes lökte meg a könyökömet.

A Hetes fölnézett és így szólt: — Ötös, megint másra kened a hibát!

— Jobb lesz, ha hallgatsz! — mondta az Ötös. — Hallom, tegnap azt mondta a királyné, hogy megértél a lefejezésre.

— Miért? — kérdezte az, aki először beszélt.

— Ahhoz semmi közöd, Kettes! — mondta a Hetes.

— De bizony nagyon is van hozzá köze! — szólt az Ötös. — És én meg is mondom, hogy azért, mert a szakácsnénak tulipánhagymát vitt foghagyma helyett.

A Hetes eldobta az ecsetet és elkezdte